

Santipo

In flagranti

Requiem za moje hříchy

NAKLADATELSTVÍ PLOT
PRAHA 2022

NAKLADATELSTVÍ
PL**OT**

„Naše hříchy nejsou řízeny Bohem...

... ale jsou boží...“

Copyright © Santipo, 2022

Photos © konradbak, Ludmilafoto (Depositphotos), 2022

Copyright © Nakladatelství PLOT, 2022

ISBN 978-80-7428-432-8

*Mým největším manželským cílem bylo zůstat věrná...
Člověk by si měl vytýčit jen reálné cíle.*

*Chcete-li změnit společnost, musíte změnit lidi.
Chcete-li změnit lidi, musíte je naučit touze...
... a to i tehdy, když si za to bude peklo dělat nárok na vaši duši.*

Předmluva

*Když se mezi dveřmi loučím s poslední pacientkou, zahlédnu v rohu čekárny ještě jednu pohlednou mladou ženu. Asi tak pět-
atřicet, udržovaná štíhlá okouzující blondýna. Smyslná, koketní
a rádoby nepřístupná. Chová se velmi typicky. Krčí se v nejvzdá-
lenějším rohu sterilně zařízené čekárny pro pacienty s psychickými
obtížemi a těsně před zavírací hodinou trpělivě vyčkává, až na ni
přijde řada. Sedí klidně, způsobně, s koleny u sebe, se sepnutýma
rukama, položenýma do rozkroku a dívá se upřeně spíš do podlahy
než na vyzyvavě oblečenou mladou recepční. Komunikaci odráží
krátkým, vynuceně útrpným úsměvem a nervozitou, pramenící ne-
pochybně z důvodu její návštěvy, kompenzuje žmouláním čistého
kapesníčku, kterým sem tam, automatizovaně, otře pravou stranu
kořene svého nosíku. Nemá rýmu a ani ji nic nebolí. Trápí ji oby-
čejná deprese středního věku a na psychoterapii přišla s očekávaným
rozhrěšením.*

*Je poslední na radě. Když ji zvu dál, přichází se skloněnou hla-
vou, zrychleným krokem, přes rameno pověšenou kabelku drží oběma
rukama za pásek na úrovni pravého prsu a oči zvedá k pozdravu
až se svižným dovřením dveří ordinace. Kartu vyplňovat nemusím,
není tu poprvé. Posadí se do pohodlného ušáku a s provinilým poble-
dem zpod sklopených víček se rovnou optá:*

„Můžu, pane doktore?“

*Pak rovnou spustí, aby se konečně už vyprávěla ze svých fru-
strací, depresí, z nabromaděných hříchů nebo se ujistila, že to, co dělá
nebo snad teprve hodlá udělat, je správné, odpustitelné či aspoň ne
zavržením hodné. Nebo aby ji někdo, kdo to nesmí říci dalším, vyslechl*

a posvětil, že neudělala nic špatného nebo alespoň ne tak brozného, za co by se musela stydět.

Charakterizuje ji jemný přirozený půvab, který decentně podtrhuje něžně znějící submisivní hlas a elegantní, mírně erotické oblečení, doplněné botami na středně vysokém podpatku. Ani baleríny, ani jehly. Ani vyzývavá mini, ani ke kotníkům dlouhá sukně květinových dětí. Decentní, ale precizně vyhotovený make-up doplňuje jemně, nepřiliš provokativně vonící lehký parfém květinové vůně. Takhle nějak vypadá prototyp pacientky na psychoterapeutickém sezení.

Ještě před pár desítkami let tuhle terapeutickou funkci plnil velblbný pan farář. Zajít do kostela, aby se duše něco dozvěděla a nebesa nějaké ty hříchy zapomněla.

Dnes se flandákům v rouchu nebo černém sáčku s kolárkem nevěří, a tak se chodí k lékaři. Tedy, zaplat' pánbůh. Ono, přece jenom, pan farář si s tím často moc hlavu nelámá. Dal odříkat třikrát zdrávas, jednou otčenáš, v horším případě uložil ze své Bohem posvěcené pozice za zpovědní přepážkou nějaké „pokání“ a čus bus autobus, zdarec palec a Japonec na konec. Další. Jenže v té době se považovala sebevražda za hřích, tak to stačilo. Kdo by se odvážil brát Boží jméno nadarmo. Faktem ale zůstává, že sebevražda bylo mnohem méně než dnes, kdy jsou flandáci se svým odříkáváním nezáživných statí z bible dávno za zenitem. Zpověď panu faráři byla pro „zpovědní tajemství“ stejně diskrétní jako anamnéza sdělená lékaři, který držel za zuby to lékařské. A byla také dostačující k jakési morální samoočistě. Lidé se k panu faráři chodívali vypovídat ze svých hříchů a depresí, kterým se tehdy ještě deprese neřikalo, a prosili o radu, co sami se sebou. A protože je nikdy nic psychického fyzicky nebolí, bylo třikrát „zdrávas“ tou nejúčinnější obezličkou, kterou mohl pan farář nechtěné bolehlavy a pochybnosti z nemocné duše vyhnat a z hlavy vygumovat.

Funkci pana faráře dnes plní psychologové a psychoterapeuti. Těžko říci, zda lépe, či hůř, protože i církevníci byli velmi vzdělanými

lidmi a především se jim beze zbytku zcela důvěřovalo, což je základní předpoklad k uzdravení duše. Ba co víc, byli v celé vsi ti nejvzdělanější, kteří měli za pracovní povinnost denně rozmlouvat se svými ovečkami. To takového doktora si musí člověk vybrat, vyčkat v čekárně, přestat se stydět a přinutit se otevřeně o svém problému hovořit. Překáží zdravotní sestra, chybí anonymita zpovědnice, kde není faráři vidět do očí. Velebný pán věděl o svých ovečkách všechno od jejich narození a měnit faráře, pokud nezemřel, bylo vyloučené. Změnit psychoterapeuta? Kdykoliv. A to už si jeden přinese kus pochybnosti. Už samotná možnost volby a možnosti změny působí pacientovi celkem jistě psychotrauma.

Nutno podotknout, že nejčastějšími příčinami, proč člověk navštíví psychoterapeuta, jsou stresové okolnosti rozvodu, nedostatku peněz a žárlivost. A velmi častým důvodem je stejně jako u pana faráře vyznání se ze svých hříchů s nadějí na očistu duše. Ujistění, že se nic tak strašného nestalo. Nikdo nechodí k lékaři, aby mu sdělil, že někoho zabil. Lékař totiž má povinnost v takovém případě informovat orgány činné v trestním řízení. Tedy policii, soudy, státní zástupce a další podobnou verbež. To farář, světe, div se, nikoliv. Ba naopak. On nesmí.

Velká část pacientů, zejména ženského pohlaví, se chodí vyzpovídat ze svých sexuálních hříchů a avantýr. Ženy na rozdíl od mužů, kteří hříchy tohoto ražení považují za hrdinskou mužnost, se jimi často trápí. Pravdou je, že někdy je také na hraně, zda lékaři již ze zákona vyvstala povinnost hlásit orgánům činným v trestním řízení naplnění skutkové podstaty trestného činu. Pak je na terapeutovi, aby včas zpověď v detailech zarazil nebo ji směřoval do roviny imaginární, tedy že se to jako by mohlo někde přihodit. I tady, stejně jako u pana faráře, je důvěra „to nejvíc.“ Slečny a paní, ale často i pánové, ti zpravidla až po čtyřicítce, nakonec otevřou svou Pandorařinu skříňku a nechají vyplout na světlo světa ta nejtemnější zákoutí až ze dna jejich ďáblem opanované temné duše.

Mnoho pacientek se svěřuje se svými představami a tajnými touhami v domněnku, že se jim nejspíš nepodaří je nikdy uskutečnit. Mají obavu, že jejich představy jsou patologické a fantazie natolik fatální, že je dělají špatným člověkem. A mnozí se přijdou ujistit, že to, co už udělali, co překročilo říši fantazie, není vlastně nic tak strašného, tak neakceptovatelného. Nic tak zavrženíhodného. Něco, s čím se může dát žít a co mohli někomu, kdo to „nepustí dál“, sdělit bez obav z následku či pohrdání nebo pronásledování. Představa je představa. Sen. Sny se mají snít a jsou krásnými, dokud zůstanou snem. Nikomu neublíží a nikoho nepoškodí. Je krásné a nutné mít sny a představy. Ať už se kdy naplní, nebo ne a ať už se ubírají jakoukoliv cestou. Naplněný sen přestává být snem. Proto je často lepší si své sny nechat pro sebe a nechat si je snít.

Pokud se už sen naplnil, je nutné se s tím naučit žít. A právě to se u psychoterapeuta naučit lze. A nejvíc takových uskutečněných snů a představ se týká sexuality. Velká část pacientů se potřebuje vypovídat právě z toho, jaké obdivují či prožívají sexuální praktiky a sny, a chtějí slyšet, že nejsou žádní „úchylové“. A to i v případě, když úchylové jsou.

Sesbíral jsem za ta léta, samozřejmě naprosto anonymně, od mnoha pacientek a pacientů jejich sny i uskutečněné představy. A právě tahle půvabná, okouzlující, nevinně se tvářící mladá blondýnka s polodlouhými vlasy, do které bych to na ulici nikdy nehádal, ve svých divokých, přesto zrealizovaných snech, by všechny strčila hruvě do kapsy. Vyžádal jsem si souhlas, zda mohu anonymně její prožitky sepsat a nabídnout ostatním k přečtení. Po dlouhém zamýšlení nakonec souhlasila. Ví, že ji mnoho lidí odsoudí. Ví, že ji mnoho lidí nepochopí. Přesto si je rádi přečtou a možná v nich najdou i inspiraci. Nikdo neodloží knihu, aby si nedočel, kdo je vrah. V tomhle případě, čím vlastně chce pohrdat, nad čím se chce pohoršit a čím se inspirovat. A také ví, že mnozí z těch, kteří se pohoršují, tak činí se závistí, že oni se o tom, co prožila, neodvážili ani snít. Přesto je ty představy vzrušují a dráždí. A možná o nich začnou i snít.

Milování je jako dobré jídlo. Nesmí chutnat jako staré unuděné manželství. Musí mít vůni smyslnosti a otevřené horké radosti, okoreněné vášní a naservírované na svědně blaženém a pestře zdobeném podnosu.

Není snadné převyprávět skutečný příběh. Jakkoliv se může od skutečnosti lišit jen mírně, vnímání každého čtenáře může být různé. Pohoršující, podivné, inspirativní...

Preambule

„Jsem děvka, pane doktore. Obyčejná čubka,“ vyhrkla ze sebe s útrpně smutným výrazem hned na uvítanou. „Normální holky nabízejí sex, aby získaly cit. Normální chlapi nabízejí cit, aby získali sex. Já za sex nabídnu cokoliv.“

„No, i kdybychom takové označení pro vás použili, není zřejmé, kdo to je „děvka“. A už vůbec není jasné, kdo je to „čubka“. Pokud je mi známo, český právní řád ani lékařská věda definicí takového pojmu nedisponují. Natož aby tyto pojmy uměly třídit. Na základě tohoto pojetí lze přistupovat k hodnocení takových termínů, zda ono označení vůbec je, či není relevantní a zda jde o patologickou osobnost. Tedy jestli je to dobře, nebo ne, i k tomu, jak podle dostupných detailních informací tyto pojmy regulovat. Srozumitelné naopak je, že autoři takových oslovení v nezkratné vlastní pýše rozlišující detaily pomíjejí. Adekvátním chápáním jedince jako součásti společnosti v tomto kontextu tedy lze vědecky hodnotit jen velmi spore. Nic překvapivého. Základním pojetím totiž je, že děvkám se neplatí za sex, ale za to, že po něm odejdou. A to zcela mění náhled na daný pojem. Nicméně pojďme si o tom povídat...“

Od té doby uplynulo několik let. Příležitost zjistit, že jsem se mylil, se dle očekávání prakticky nenaplnila. Paní se označila zbytečně krutě. Očividný omyl. Ale než se jeden naděje, mohlo by se stát... , kdo ví, ledacos. Každopádně její častá vyprávění stála za zaznamenání.

Table kniha je nabídkou příběhu, který nemusíte dočíst, nebo ho můžete celý hltat. Nemusíte mu věřit nebo ho můžete prožít s mou pacientkou. Možná tu děsnou knihu, plnou kacířských myšlenek, vhoďte po pár stránkách rovnou do kamen. Ale možná některé myšlenky

nahlodají a probudí vaši fantazii. A vy začnete snít. Není důležité, jestli své sny proměníte v realitu. Je důležité umět snít a toužit. Umět se těšit a umět doufat. Umět své představy rozvíjet, hýčkat je a podporovat, byť se nikdy možná nenaplní. I kočám nebo psům se zdají sny. Ale my jsme jediný živočišný druh, který byl obdařen představami s možností rozhodování o jejich splnění nebo ponechání v říši nenaplněných. A o tom je právě table kniha. Pokud se jí podaří vyvolat ve vás byť jen malý sen či touhu, splnila své poslání. A pokud ji zavrhnete, splnila své poslání také. Když Bůh zavře dveře, někde jinde otevře okno. Má pacientka snila. Říkala, že raději stráví život s ptáky, než ho promrhat sněním o křídlech. Mezi snem a realitou bývá tenká hranice. Pro sny nepotřebujete žádný fyzický, psychický ani morální make-up. Dovolte, aby se chtíč mísil s vlastní pýchou... .

Chtíč si nárokuje naše tělo. Chtíč po sexu vládne svou vlastní mocí. Je nepolapitelný a neovladatelný. Ta jeho letargie, drzost, flagrantní vzpurnost... Ale nikdo nám ho nemůže vzít. Nedopustíme krádež svých cenných intimních tajemství z hloubi podvědomí během snění... .

Nenechme si zkazit život hloupostí a omezeností druhých, těch prázdných bytostí, které dlí v zašlém a temném koutě lidských srdcí. Život není špatný, protože na vás byl zlý. Ale proto, že jste naštvaní, že ti druzí jsou šťastní. Budme šťastní sami za sebe.

Za tu chvíli, jež nám byla na Zemi dána, poznejme hranice svých snů a touhy dřív, než nám vyprší cestovní pas, který Pán Bůh vystavil jen na dobu omezenou.

A nezapomeňte, že je dobré zvážit, jak s tím vším nakonec naložíte a co komu povíte. Minulost je sprostá děvka. Kdykoliv si to usmyslí, zjeví se na vašem prahu, vykopne vám dveře a zničí vaši budoucnost.

Kapitola 0

„V kartě máte mé jméno. Ale říkejte mi třeba Gee, pane doktore. Dží, dží, nezní to znamenitě sexy? Víím, že vííte, že jsem Aneta. Máte moje doklady přece. Ale vždycky jsem se tak chtěla jmenovat. Kdysi dávno, ještě jako malá holka, jsem četla nějakou knížku o mladé krásné indiánce. Jmenovala se Gee. Milovala odpolední mrholení, nezávazný sex a pichlavě voňavé ranní slunce. Mám k smrti ráda čisté slunce brzkého rána. Tak moc ho miluju. Je jednoduše k sežrání. Není tak horké, těžké a dusivé. Nepálí jako to tlusté těžké vypasené polední a není tak zaprášené, jako když se červenooranžový kotouč stydlivě schovává za horizont, aby nám všem dal jasně najevo, že radosti i starosti dnešního dne jsou ty tam a je třeba se těšit, až jitřenka opatrně poodhalí závoj nového zítřka. Jemně ostré ranní paprsky nepálí, nebodají, jen něžně hladí. Otevírají opatrně všechny póry. Polehounku nahřívají a napínají každou světlou vystavenou buňku kůže, jako by ji chtěly pohladit a popřát rozkošně teplý a voňavý den. Ranní slunce je tak jasné a zářivé a vzduch je ještě ostrý, křišťálově čistý, tak nějak řídký, až se sám dere do plic, nutí maličko zaklonit hlavu a nasát ty ionizující paprsky skrz vzrušením rozšířené nosní dírky. Nasát ho tolik, co se ho do roztaženého hrudníku a otevřených plic vejde. V takové dny si naliju sklenku obyčejné vody, někdy s trochou jahodového džusu, aby sladká pronikavá vůně kávy neodváděla pozornost od nenapodobitelné jitřní atmosféry a svým silným aroma nelámala panenskou barvu a vůni ranního slunce, nekompromisně vysávajícího kapky rosy, které ještě za tmy ulpěly v srdíčkách jetelových trojlístků jako drobné

perličky odrážející ve svém zaobleném lesku tu půvabně modrou nádheru nade mnou.

V tak omamné okamžiky vezmu měkkou bílou osušku a ledabyle ji rozhodím na zem, abych si mohla celá nahá sednout na ostré rozhraní teplého světla a malou broskvoní vytvořeného chladného stínu. Celé tělo vystavím špičatým šípům rozjívěných a rozšafně bez přestání popichujících paprsků a s orosenou skleničkou v ruce pozoruji droboučké tečky chaoticky poletujícího žlutého pylu mezi aristokraticky vznešenými vločkami šedivého prachu, jak spolu kolem provazců mihotajícího se světla, kterými ranní slunce splétá osud dalšího dne, vesele křepčí a tančí.

Se zkříženými nohama a zakloněnou hlavou okupuje hebká kůže mé drobné nahaté prdelky střed obdélníku měkoučkého froté, ledabyle pohozeného na rosou povzbuzené trávě. Hřejivé paprsky nekompromisně zasahují kůži tmavších dvorců, jemně se krabaticích kolem tou vzrušující ranní atmosférou vztyčených bradavek a pokouší se ji tónovat na ještě tmavší hnědou. Na drobných pevných nadrech je kontrast dvou odstínů jedné pleti okouzlující. Jednou rukou převaluji ledové sklo orosené sklenice mezi vypnutými nadry a chladím se drobnými úlomky ledu, nasekaného původně do čerstvé vody, ovoněné trochou jahodového džusu. Sem tam usrknou, abych svlažila osychající rty, zatímco druhá ruka volně spadne mezi tureckým sedem rozevřená stehna a prsteníček bezděčně projede sevřenou štěrbinku, kterou se ven prodírají kapičky vlhka ulpívající na jeho posledním článku. Nutí mě to olíznout ten navlhčený prostředníček, převalit na jazyku chuť oněch drobných kapek zevnitř mě a zapít malým lokem jahodové chuti. Někdy ty dvě chutě splynou v jednu, jako by mezi nimi ani nebyl rozdíl. A někdy se ruka vrátí zpátky mezi rozevřená stehna a k prsteníčku pošle na průzkum ještě prostředníček, aby společně probádaly záhady temna vzrušivě vlhké jeskyňky uvnitř mě.

Tehdy se mi vybavují tváře lidí, kteří mi ulpěli v paměti z předchozího dne. Někdy jsou to muži, někdy ženy, ale vždycky, bez rozdílu, je to vzrušující, přitažlivý, erotickou náladu navozující, okouzlující obličej. Nikdy jsem se ženou nespala, i když vím, že mě to láká, že to chci a že to přijde. Naštěstí tyhle ranní fantazie připouštějí všechna společenská nedorozumění, po léta hloupě netolerovaná a potíraná stupidní morálkou puritánsky zastydlé katolické církve a většiny podobných nesmyslných ortodoxií. Sexuální svoboda není jen sen. Existuje na druhé straně morálních plotů, které jsme kolem sebe zbudovali. A někdy mi to v mé fantazii nedá a svádím ty půvabné erotické obličejce, které potkávám, ve vlastní fantazii ke hříchu. Vidím jejich ruce, jak se dotýkají každého kousku mé vzrušením napjaté kůže, hladí mě a dráždí, osahávají mě a olizují ty nejerotičtější kousičky na mém těle. Jejich jazyky zakopávají o mé vztyčené bradavky a hroty nehtů nechávají krátkou chvíli na opálené kůži bílou stopu. Vidím jejich vzrušením napjaté svaly ve chvějící se tváři a chystám se je svou oddaností a vstřícností k jejich pohybům svést.

Vím, že svůdníci mají své místo v pekle jisté. Je to ďáblova strategie, jeho vrcholné dílo zkázy člověka. Znam se a vím, že peklo už si dělá nárok na mou zkaženou duši. Ale i s ďáblem se dá smlouvat. A že ďábel není obyčejný, sebestředný, nudný, egoistický, nadržovaný, arogantní a nafoukaný partner. Je ho tu třeba, jinak by ani Adam nezhrěšil a s Evou by za neřestného svádění proradného hada nepojedli ze stromu poznání. Však taky od Pána Boha dostali za takové jednání pěkně za uši. Ale že jim to setsakramentsky stálo za to. Já bych pod takovým stromem ležela pořád. A kdyby žádný Adam nepřišel, i ďábla bych vzala zavděk.

Katolická církev by mě asi nechala rovnou ukřižovat za smilnění na Čertových kamenech. Tohle středověká inkvizice

zvládala dokonale. Na takové smilnění bych brala i samotného Lucifera. Jenže s inkvizicí je zaplat' pánbůh jednou pro vždy amen, středověk už není a ta banda líných ujetých flandáků, v zákristii povětšinou osahávajících nic nechápajících malé kluky, mě určitě rozhodit nemůže. A bohužel ani staré dobré časy hříšné říše římské už se asi nikdy nevrátí. I když, jak říkával v rádiu stréček Křópal: „Tož bodó se dit věce, že to hani pravda nebode!“ Tak nevím, snad... Naděje vždycky umírá poslední, protože člověk umře dřív, než se naděje dokáže ztratit.

Podle středověkých popisů má peklo celých devět kruhů. Až v osmém z nich, v tom téměř nejhorším, trpí hanebně na celou věčnost bičování démoni, hříšníci tohoto svůdnického charakteru, spolu s úplatnými politiky, udavači, neznabohy a svatokupeckými papeži. To by mi asi vadilo víc, být mrskána za své hříchy spolu s Milošem Zemanem, než rány bičem na hřbetě za pořádně vyšukanou kundičku. Ale co naplat, dál se jeden dostat nemůže. V devátém kruhu už je totiž jen samotný Lucifer po pás zamrzlý v ledu. No, tohle církevní učenci moc nevychytili. Člověka jako i mocnosti nadpozemské, prý i anděly, lze svést v podstatě k čemukoliv, ale k hříchu sexem to dá nejmíň práce. Obzvlášť když sváděná osoba je chlap. A to Lucifer, šarmantní elegán a sexuální predátor napříč pohlavími, bez pochyby je. Chlap. Kdyby byl sakra zamrzlý o kousek níž. No, prosím, OK, to by se dalo uspokojit ho aspoň orálně. Ale co s chlapem, co ho má u ledu, vlastně doslova v ledu?

Myšlenky mám všelijaké, ale nakonec se vždycky stočí k hříšnému sexu. Poradím se třeba se samotným čertem. A takovým myšlenkám se podle Freuda prý má nechávat volný průběh. Buď se naplní, nebo ne. Každopádně s mým líným „tříminutovým“ manželem to hned tak nebude. Zkoušela jsem mockrát podat stížnost na manžela u tchýně jako reklamaci. Jenže ono to nefunguje jako klasická reklamace. Tady lhůta třiceti dnů neplatí.

Ani třiceti měsíců a asi ani třiceti let. A možná by někomu nestačilo ani tři sta let. Proto je lépe poradit se s čertem.“

„Nechte čerta čertem,“ povídám. „Čert není tak chytrý, protože je čertem, ale protože je starý. Celý staletý život sbíral zkušenosti. A má jich po čertech dost. A čertovsky pepných. Samé čertoviny a ďábelské myšlenky. A to je po čertech dobře.“

Velikost čerta se měří podle lotrovin, které za život napáchá. A taky podle délky ocasu.

Velikost člověka by se neměla měřit podle ocasu a ani od hlavy k patě. Ale na šířku srdce, hloubku duše a výšku intelektu. Člověk je až takhle trojrozměrný. Ale délka ocasu na to zas až tak velký vliv nemá.“

„Nemá, pane doktore. Nemá.“

Kapitola I.

Crrrrrrrrrrr. Crrr. Crrrr. Crrrrrrrrrrrrrrrrrr... Přeležená ruka se nejistě a malátně natahuje kamsi do prostoru. Tápe, vlastní vahou padá až na noční stolek, cestou vyrazí lžičku z prázdného hrnku od čaje, zase se zvedá, až napotřetí nemine svůj cíl. Až plastové tlačítko nepřátelsky naladěného červeného budíku s dvěma chromovými zvonky na temeni a ostrými rafikami nestejně délky, nekompromisně ukrajujícími ze zbytku času mého života, konečně umlčí.

Ne. Ještě neeee. Proč zase. Je teprve pět. Ach jo. Blbá práce. Blbé ráno. Aaaaáá. Ať mi všichni vlezou na záda. Takové nádherné sny. A žádný konec.

Převaluju se na záda a odmítám otevřít oči do tmy. Hlavou se prožírám matná vzpomínka na poslední prosněné chvíle.

Včera se mi zdálo, že jsem se topila. Pád do studené řeky, jen malá chvílka nedostatku vzduchu a pak už jen odevzdané klesání ke dnu. Před očima se mi promítnul celý život... a už v polovině mě to nudilo. Ach jo. Manželství je v podstatě překvapivě snesitelné, ale žádné dobrodružství to fakt není. Hlavně v posteli je to fakt nuda. Nebo aspoň u mě doma. Sakra, jak bych teď potřebovala pošimrat tam dole... na to potřebuju ale ulovit nějakého pořádného medvěda mazlíka. Jenže na vlákání do pasti musíš mít med. A když se kouknu do zrcadla...

Radši vstávej, Aneto! Sama sebe postrkuj z pelechu. Vůbec se mi nechce z vyhřáté postele. A ten sen. To bylo husté. Kdo to byl? Měl tlapy jako lev. Jo, jo, už vím. Držel mě za zápěstí, že jsem nemohla rukama ani pohnout. Snažila jsem se otevřít

dlaně a vysmeknout se mu ze sevření, kroutila s nimi do všech stran a celým tělem jsem se zmítala v nejasné snaze asi uniknout, ale byla jsem jako přikovaná. Měl strašnou sílu. Prohlížela jsem si ty ruce střídavě, chvíli pravou, chvíli levou. Svaly na nich hrály divoký tanec ale ani na vteřinu nedovolily, aby moje ruce opustily parket. A co nohy? Nemůžu je dát k sobě. Jsou doširoka roztažené a pokrčené v kolenou, ale nemám v nich žádnou sílu. Prohýbám se v zádech jako luk, ale nic nepomůže dostat se z jeho sevření. Vlastně se ani moc nebráním. Jen tak naoko. Abych nevypadala jako nějaká čubka, co dá komukoliv.

Jooo. Tak nějak to bylo. A skončilo to. Pitomý budík. Všechno mi zas přerušil. To mohlo být super. Ještě chvíli chci spát...

Rukama zařatýma v drobné pěstičky, lehce zakloněnou hlavou, vytočenou někam k rohu místnosti a s velkým prohnutím v kříži, se protahuju jako štěně. Jako když mávne, bezvládně padám zpátky v uvolnění na vyhráté prostěradlo a pravá ruka bezděčně sjíždí pod volnou gumu krajkových kratásků do horkého klína mezi jen mírně roztažená stehna.

Týý jo. Tam je mokro. Ještě trochu rozespálý prostředníček, doprovázený uvolněným ukazovákem z jedné a prsteníkem z druhé strany, pomaloučku projíždí vlhkou štěrbinku mezi překrvenými hradbami stydkých pysků, které se jí snaží před prsty zavřít. Ale prostředníček je tam proto, aby udělal malý kroužek okolo vstupní brány do mého vnitřního já a pak se stejnou cestou vrátil. Může pak plynule a jemně přejet po vlhké cestičce až na vystouplý, rozechvělý a červenorůžovými sny nabobtnalý poštváček. Sotva se ho dotknul, tělo sebou bezděčně škublo. Ukazovák poskočil zpátky po směru štěrbinky, jako by ho tenhle zatím pomalý taneček nakopnul ostrou notou, ale zase se naučeným krokem mokrého ploužáku ladně vrátil k nedočkavě nastavenému klitorisu. Další záškub, který teď doprovodilo hlasité vydechnutí a tichý vzdech.

Chrrrr. Vrr. Chrrr. Do levého ucha mi zavrčelo ošklivé chrápání. Napnutá záda povolila a pánev znovu dopadla odevzdaně na prostěradlo. Tentokrát zklamaně a odevzdaně, jako by chtěla protestně rezignovat na celý dnešní den. Levé oko nerado, ale s lehkým pootevřením mžourá do přítmi.

Manžel. Vstává až za hodinu a chrápe jako pila. Z pravého koutku pusy mu teče drobně napěněná slina a je roztažený skoro přes celou postel.

Ruka se unaveně a otráveně vrací a opouští slastné krajiny klína. Prostředníček se cestou zastaví na jazyku vyplazeném z otráveně našpulených rtů, aby ochutnal, jak to tam dole bylo dneska sladké. Rty na chvíli změnilly tvar a jazyk si neodpustil olíznout prstík ještě jednou. Potom ukazovák spolu s ostatními prsty odpadá a opírá se o pelest postele, aby mi pomohl sednout si na její okraj a otevřít i druhé oko.

Ach jo. Povzdechnu si. Je mi třicet tři. Mám Kristova léta. A připadám si taky jako Kristus. Vláčím svůj kříž na ohnutých zádech a jsem těsně před ukřížováním. Ježíš alespoň od rána rozdával požeňání, rozumy, spal s děvkou Máří Magdalénou a dělal lidi šťastnými. Já od rána rozdávám snídaně těm dvěma holomkům, co spí vedle v pokoji, a Albertovi, co chrápe vedle mě. Na moje rozumy tu není nikdo zvědavý a sex, ten jsem měla naposledy před třemi týdny. A co, stejně není o co stát, ty naše třiminutovky. Ani nestačím pořádně zvlhnout, otočí mě hlavou do polštáře, roztáhne mi pülky, vrazí mi ho mezi nohy, párkrát sebou cukne, škusne a je hotovo. Nakonec z toho nemám nic. Když chci aspoň trochu slasti nebo nedejbuň jen ten orgasmus, musím do koupelny, jako že se chci osprchovat, a udělat si to tam sama. A to zase musím dávat pozor, abych třeba nevzdychala nebo nevykřikla, protože by to poznal. Nebo aby za mnou ještě nakonec do té koupelny nepřišel. Ten by se asi divil. Chlapi tyhle věci těžko nesou. Už to slyším. „Co to tu děláš? Ty

si ji honíš beze mě? To ti to se mnou nestačilo? Nejsem dost dobrej?“ Nebo: „Už tě to se mnou nebaví?“ Nebo: „Že ty něko- ho máš a teď si to představuješ s ním. Co?“

Kdybych asi někoho měla, tak si to nepotřebuju dělat sama, netrávím večery v koupelně a nehledám, co by mohlo být asi tak příjemnou výplní s tím správným tvarem a velikostí, pomyslím si. Kde já jsem s ním vzala ty dvě děti? To bylo slibů. To bylo malování narůžovo. „Budeme si užívat, budeme to dělat dvakrát denně, to jsem zvědav, jestli to vydržíš.“ A skutek utek.

Zbytečné úvahy. Musím se přinutit vstát a jít udělat klukům tu snídani. Škoda toho snu. Pitomý budík. Ještě chvíli to mohlo počkat. Ty jeho ruce, jak mě držel, nemohla jsem se ani hnout. Roztažené nohy, nedočkavě našpulená pipina a...

Dost. Snídaně, Albert, kluci, práce... Prostě normální den. To není fér. V každém filmu mají ženské všechno. Sex, dovolené na pláži u moře, skvělého manžela, hodné děti. A já? Během dovolené upocená na kolech v Prachovských skalách, manžel celý den v práci, děti samá lotrovina, pořád hladové a sex... většinou, když nechci. A když nemůžu, tak to se vytahuje. To je hrdina.

„Vždycky když na tebe mám chuť, tak to máš. To děláš snad schválně, ne?“ To poslouchám už dvanáct let. Zvláštní je, že to mám jednou za měsíc a to se mu zrovna chce. Jinak si na to ne- vzpomene kolikrát ani čtvrt roku. Pak mu najednou přeskočí, dá ty svoje tři minuty a usne. A mě čeká koupelna.

Otráveně odcházím za svým zubním kartáčkem a přemýšlím, jak to udělat, aby se mi v noci zdál zase ten samý, dokonale úžas- ný sen. Nebo alespoň podobný.

Kapitola II.

Čísla, čísla, čísla, všude jen čísla. Proč zrovna já jsem se rozhodla být ekonomkou. Už na škole to stálo za pendrek. Ve třech třídách ročníku jen dva kluci a v naší ani jeden. Nebyla jsem nikdy žádná „davajka“, před Albertem byli jen dva a ten první, škoda mluvit. To bylo jen jednou a ani ne ty tři Albertovy minuty. Ten druhý sice chtěl pořad, ale zase ho nezajímalo jinak vůbec nic. Věcně jezdil s kamarády po výletech, chodil po hospodách, a když ho to začalo tlačit v trenýrkách, přijel a žadonil. Udělal si svoje a zase odjel. Nasliboval horydoly, jenže taky skutek utek. Neměla jsem z toho tehdy pořádně ani rozum, ten náš sex nic moc. Já mu koukala zamilovaně do očí, on ze mě strhal věci, já držela, protože jsem mu pořád ještě koukala do očí. Najednou jsem ležela na zádech, to se pořád ještě dalo koukat do očí, ruce volně za hlavou a on mi u toho stahoval kalhotky. Pak ho do mě zasunul. Nějak si nemůžu vzpomenout, jak to tak rychle proběhlo a jakým kašpárkem se tenkrát to divadlo hrálo, ale asi jsem z toho ještě neměla oprav- du ten správný rozum. Víím, že jsem se bála otěhotnění, ale on pořád sliboval a uklidňoval mě, že se nemám bát, že si dá pozor, a když jsem pak místo do očí koukala chvíli do polštáře a pře- stalo se to se mnou hýbat, otočila jsem se, a to už si oblékal tren- ýrky. Prý: „Ahoj, já se ozvu.“ A tak to šlo pořád dokola. Byla jsem tele jako každá sedmnáctiletá holka. Kluci to mají v tom věku tak nějak snazší. Hormony je strkají dopředu a kašlou na koukání do očí. Milují ty naše šterbinky a dobrodružství s kamarády. My holky pořád čekáme na tu velkou lásku, na to poblouznění, až nám bude nosit kytky, chodit s námi za ruku po parku a plánovat

budoucnost. Celé hodiny si chceme povídat o tom, jak se bude jmenovat naše první děťátko a co budeme mít v ložnici nad postelí, jestli portrét Panny Marie jako naši, nebo obraz nás dvou ve svatebních šatech. Ale běžte s tím na sedmnáctiletého kluka. Toho tak určitě zajímaly nějaké obrazy nad postelí nebo randění po parku. Jediný zájem: přijet, ojet, odjet. Čau a zas příště.

No vždyť já vlastně ani nevím, jak má pořádný sex vypadat. Jestli je to jako ve filmu? Vášně až hoří ramínka od podprsenky, dlouhé líbání na břehu pomalu plynoucí řeky, osahávání, hlazení, neustálé ujišťování, že nikdo nejde, pak ruka pod blůzku, co pomaloučku sjíždí přes napětím zatažené břicho k okraji kalhotek. Pánev se nadzvedává, aby usnadnila stahování, ale ruka mezi stehny nikam nespěchá. Hladí a jemně šmátrá kolem třísel, pak najednou záběr, jak jsou kalhotky na kotnících, a pak už, jak se prohnuté tělo s velkým vzdechem oddává prvnímu něžnému a opatrnému proniknutí do sladké, doposud neprozkoumané jeskyně...

Tak to mám asi smůlu. Nic takového mě určitě nepotká. A filmy lžou. Nic takového ani není. Chlapi takhle nemyslí. Možná ve scénáři, a to jen proto, aby to na plátně vypadalo romanticky. Proto se nakonec do kina chodí. V reálu žádná takováhle romantika neexistuje. To je šup, šup a už zase obličejem dolů a konec. Takže nakonec budu normální průměr jako každá druhá. A vůbec. Dneska mám nějaký pesimistický den. To asi kvůli tomu přerušnému snu. Ve filmu taky nikdo neřeší, že tomu troubovi nejde rozepnout podprsenka. Nikdo netočí, že nejde rozepnout knoflík džínsů od Vietnamců, protože pro něj ušili malou díрку. A nikdo neřeší ani odřené jizvy, které máme všechny na křížových obratlích páteře, protože místo romantiky to na trávníku pěkně drhne. A ten, kdo ten trávník drhne, jsou naše záda. Ale co, oni mají zase odřená kolena. Jsme si kvit. Aspoň tady je příroda spravedlivá.

Za tu mou dnešní depku může můj nezrealizovaný zbytek snu. Určitě jo. Při pomýšlení na ty ruce a na to sevření mě pořád šimrá v podbříšku. Měla bych se pustit do práce.

Sedím v kanceláři, za mnou velký regál a naproti mně přes stůl sedí mírně unylý kolega Pavel a tvoří jakési tabulky výkonů. Žádný velký krasavec, spíš tak trochu truhlík. Obléká se jako z filmu pro pamětníky, neustále se poťouchle usmívá, přiblíže se uculuje, sem tam prohodí rádoby vtipnou poznámku vycucanou z toho, co pochytíl včera večer v hospodě. Povětšinou ty řeči vyznějí trochu trapně, ale stejně se musím z uctivosti usmát, jako že je to fakt švanda. Jak ten to má asi doma. Šuká vůbec takovéhle trdlo? Dělá to vůbec se svou manželkou? Nějak to dělat musí, mají taky dvě děti. Ale to musí být srandovní, oni dva spolu při tom. Poloha určitě klasická. On nahoře, ona dole, chvíli s obličejem do polštáře... No jeжда, při pohledu na něj si to ani snad představit nechci. Ona, myslím tím jeho žena, je podobný případ jako já. Ve dvaceti pod čepcem, dvě děti, škola, kroužky, z práce rovnou domů, vlastně zase do práce, učení s dětmi během rychlého úklidu, udělat večeri, dovolená taky na kolech nebo u rybníka, půl roku šetření na Vánoce, půl roku na opravy auta, hypotéka, sem tam drobná manželská hádka, večer po sprše padnout na záda a rychle usnout, protože se vstává v pět, aby se stačila pro všechny udělat snídaneč, svačina, zkontrolovat věci do školy a to už mám být v práci... Nějak mi v tom výčtu pro ty dva taky nezbyl čas na sex. Ale možná je to dobře. Při představě jejich sexu je lepší ten denní rozvrh radši ještě trochu našponovat.

V hlavě mě pořád straší ten sen. Na monitoru přede mnou zase straší nějaké tabulky, ale soustředit se je těžké. Pořád to šimráni mezi nohama spojené s představou, jak mě ty ruce svírají v zápěstí. Teď si uvědomuji, že to nebyl člověk. Nějaký titán nebo co to bylo. Měl hlavu jako faraon s obličejem lva, svaly na

silných rukách přepásaly v předloktí zlaté, tepáním jemně zdobené náramky, plné egyptských vzorů a ornamentů. Stejně měl i na pažích kolem bicepsů, jen mnohem širší a mnohem zdobenější. Copánky z té lví hlavy visely dolů k mému obličejí a voněly po kadidle a skořici. Celé jeho tělo byla hra svalů, světla a stínu. Násilím mi roztáhnul nohy...

Ruka mi pomalu sjíždí ke stehnům a hladí je zvnitř. Chvilkami se dotkne zipu kalhot. V ten moment mnou projede jemné škubnutí, až se mi nohy sevrou k sobě. Ale hned se zase uvolní a mírně roztáhnou. Po očku pozoruji kolegu, jestli se nedívá. Je zabraný do svých tabulek, a tak může být ruka trošku odváznější. Rozepíná knoflík kalhot, ale nevejde se dovnitř. Pomaloučku, krok po kroku rozepíná zip. Úplně potichu to nejde. Zip přeskakuje a nezaměnitelně cvaká. Jezdec zipu je skoro na konci a ruka se vejde pod měkkou bavlněnou látku kalhotek. Trošku si musím poposednout, aby se kalhoty posunuly o kousek níž ke kolenům, jen o pár centimetrů, aby udělaly místo dlani, která šmátrá v rozkroku. Prostředníček zkoumá našpulené stydké pysky a hledá, kudy na ta správná místa. Už našel šterbinku, ale kalhoty ji pevně svírají k sobě, aby nemohl tak snadno proniknout k poštváčku. Když se mu konečně podaří probít se mezi sevřené pysky, vklouzne jako po másle do mokré šterbiny. Je tam tak vlhko, že se uvnitř pohybuje docela lehce a uvolněně, jako by tančil. Zajíždí hlouběji a hlouběji, ale ruka při každém zasunutí kroučí celé tělo a židle pode mnou vrže a skřípe. Pavel je naštěstí zahloubaný do svých pracovních povinností a vůbec si mé malé hry nevšímá. Musím trochu víc roztáhnout stehna, aby se celá ruka vešla dolů do kalhotek. Teď může celý prostředníček vklouznout dovnitř tak snadno, až mě bezděčně přinutí k tichému vzdychnutí.

„Je ti dobře?“ zvedl Pavel oči zpod brýlí a měl při tom nakloněnou hlavu.

Lekla jsem se, až mi zdřevěněly nohy. Vytrhla jsem ruku z kalhot a zip zapraskal, jako bych ho vzala s sebou. Hřbet ruky se otřel o zip kalhot tak nešikovně, že odřená kůže začala lehce krvácet.

„Nic, v pohodě. Jen jsem se škrábla tady o stůl, a tak jsem asi trochu sykla.“

„No sykla jsi pořádně,“ uculoval se šibalsky. „Znělo to, jako kdyby sis ji pod tím stolem dráždila. To víš, je středa, to mají elektrikáři svátek...“ chechtal se pod brýle, aniž by zvedl oči a podíval se na mě.

„A co, že je středa? Jakej svátek? A proč jen elektrikáři?“

„Zástrčkový den. Středa, je ho tam třeba...“

„Haha, strašná sranda. Kdybyste radši opravili ty stoly. Pak chodím domů, jako kdybych sekala dříví, ne jako kdybych cvakala do počítače. A ne nějaká středa,“ odsekávám podrážděně z nevydařeného dobrodružství.

„Život není to, co si přejeme, ale co zvládneme a vydržíme, filozofe. Pro tebe platí, že štěstí nejsou splněné sny, ale splněné povinnosti. Pamatuj si to místo toho, abys řešil, jestli si honím svou sladkou Zuzanku. Jinak z toho budeš roztržitý, nasekáš v těch účtech chyby a co s tím pak budeš dělat? Nenech se rozptylovat a funguj. A děkuj Pánu Bohu, že máš práci a můžeš sedět v jednom kanclu s kočičkou, jako jsem já. A i kdybych si to tu dělala pod stolem, tak mi to můžeš závidět a můžeš si vážit toho, že v tvój přítomnosti to vůbec někomu jde,“ dostalo se mu poučení.

„Ocitovala bych ti Saturnina, aby ses ponořil do reality a ne do představ: Doktor Vlach vždycky říká, že nejtrestuhodnější formou roztržitosti je, když se lidé zapomínají radovat ze života. Když přijímají královské dary osudu s přesvědčením, že je to samozřejmé. Probudí-li se člověk ráno zdrav a svěží v čisté posteli s vědomím, že za chvíli dostane teplou snídani, je to pádný

důvod k tomu, aby vstal a aby zazpíval píseň díků nebo napsal oslavnou báseň na krásu života..., ty troubo.“

„Hm,“ zamručel. „Tak si ji hoň potichu, ať mě to nerozptyluje.“

„Když lidé prožívají delší dobu idylu, přestanou ji vnímat. Osud by jim prokázal neocenitelnou službu, kdyby je popadl za flígr a vyhodil je dočasně na mráz. Pak by nevzpomínali na to, že kamna kouřila, ale že hrála.“

Asi mu moje poznámky byly ukradené. Uculoval se dál a představoval si bůhvíco. Chudák, jsem na něj protivná a nepříjemná, protože si pod stolem dráždím mokrou šterbinku místo toho, abych vyplňovala ekonomické tabulky. Kdyby tak věděl, že si neolizuju odřenou kůži od té trošky krve, ale prostředníček od něčeho docela jiného. Možná štěstí, že mě vyrušil. Co kdybych to dojela do konce a náhodou se přestala trochu kontrolovat? Mohl mít těch poznámek o milion víc. No to je představa. A za to všechno může ten lví Faraon. Vlastně ten můj pitomý budík.

Raději se dávám do práce, třeba mi to vyžene z hlavy ty chlípivé myšlenky na pana Faraona.

Z té hromady čísel míhajících se na tmavém pozadí obrazovky už mě bolí oči. Pavel z ničeho nic vstává od stolu a protahuje se.

„Nejdeš taky na oběd? Bude jedenáct.“

„Dneska nejdu, mám toho ještě hodně, musela bych tu zůstat déle, ale kluci mají odpoledne tenis a potřebuji je tam odvézt. Dej si něco i za mě,“ posílám ho s úsměvem do restaurace ve vedlejší budově.

Kanceláře ztichly a samota za stolem zase probudila myšlenku na noční nedokončené dobrodružství s Faraonem. Ta představa je tu zpátky. Nohy se nekontrolovaně a nervózně posunují zepředu dozadu a zpět, ve staženém břiše divný pocit a mezi nohama chvění. Oči nějak neposlouchají a čísla si dělají, co chtějí.

Žádné soustředění. Sedím v kanceláři docela sama a myšlenky bloudí někde docela jinde. Zase to potřebuju, chci to, chci ten pocit blaženosti a chci ho s panem Faraonem. Dole cítím úplně mokro. Rukou zajíždím mezi stehna, mnu si celou dlaní pevnou látkou riflí uvězněnou kundičku. I přes kalhoty v ní cítím to příjemné škubání a chvění.

Sedím jako přikovaná a ani nedýchám, soustředím se na záškuby a cukání..., chci to.

Nohy napnu pomalu přes sebe a krouživými pohyby pánví se vrtím na židli, stehna stahuji k sobě a pomalu je zase povolují... Ten tlak v „ní“ se nedá vydržet. Musím zajet pod blůzku a levou rukou si jemně dráždím bradavky, které jsou už od počátku celou dobu v pozoru a opírají se o měkkou výstelku košíčku podprsenky. Dráždím je stiskem mezi prsty, škrábáním a střídavě za ně tahám... Druhou rukou rozepínám kalhoty, vsouvám ji s napanutými prsty pod kalhotky, a až se dostávám mezi pysky, na nic už nečekám. Dokud jsem tu sama. Stiskem tří prstů dráždím krouživými pohyby poštváček, šmátrám, střídám prsty a poklepávám. Kalhotky jsou úplně mokré, zabořím je hluboko do šterbiny a tahám za ně nejdřív pěkně pomalu a pak zrychlují a přidávám sílu. Se zrychlením mi buší srdce a zrychluje se mi dech... Hlavně nepřestat... Soustředím se na pohyby a zasouvám jeden prst po druhém dovnitř do té mokré teplé kundičky, přitlačím a mačkám na poštváček, až to najednou přijde. Jako by mnou projel blesk a během chvilky dosáhnu té vytoužené slasti a rozkoše, až potichu vykřiknu do prostoru před sebou. Lekla jsem se sama sebe a rozhlížím se po kanceláři. Ještě nikdy jsem neměla potřebu vykřiknout. Docela jsem ztratila kontrolu i kontakt s okolím a soustředila se jen na to, jak si „jí“ vyhonit. Bylo to tak rychlé, tak krátké, ale tak intenzivní. Teprve teď si uvědomuji, že celé moje tělo je zkroucené do křečovitě polohy s hlavou opřenou o monitor a ruka je stále zabořená mezi úplně

mokkými stydkými pysky a jemně je hladí. Vůbec se mi ji nechce dávat pryč. Ten pocit je k neuvěření. Nikdy jsem neměla orgasmus jako tehle. Vlastně jsem ho s chlapem neměla vůbec nikdy, a když si to dělám sama, tak se něco jako orgasmus snažím vykouzlit pokaždé. Ale tehle byl mnohem silnější. Celé nohy od kyčlí až po prsty se mi klepou a nejde to zastavit. Doufám, že teď nikdo nepřijde. Na čele pot, zkroucená v křesle s rukou v kalhotách a celá se chvěju, nohy drnčí o hranu židle a krouť se mi i palce u nohou. Ani si neumím představit, jaký mám asi výraz v obličeji. Určitě by to na mě každý hned poznal.

Pomalíčku se mi upravuje dech i srdeční akce. Vyndávám mokrou ruku z kalhotek a nemůžu uvěřit, jak to bylo rychlé a silné. V kabelce musím rychle druhou, tou suchou rukou, našmátrat vlhčené ubrousky a utřít si pot z čela, v dolíčku mezi prsty rudé skvrny na krku a nakonec tu mokrou pravou dlaň. Chci ubrousek vyhodit do koše, ale ještě nějak nemůžu vstát. Nohy mne stále neposlouchají. Nahlas vydechnu a rovnám si kalhotky, aby do „ní“ nezůstaly zaříznuté, a rychle zapínám zip u kalhot.

Až když leží obě ruce poslušně na klávesnici před monitorem, můžu si konečně vydechnout. Nikdo nepřišel, nikdo si ničeho nevšimnul. Wow. Úžasná úleva. Úžasná spokojenost. Ještě mi v „ní“ trochu škubá, ale OK, ten pocit za to riziko stál. A třeba se teď konečně dokážu soustředit i na práci.

Už je po třetí hodině a zůstala jsem v kanceláři zase sama. Čas letí a balím věci ze stolu. Musím odvézt syna na ten tenis. Zamykám stůl, dávám si kabelku přes rameno a přidávám do kroku. Cestou si všímám, že u stolu ve vedlejší kanceláři zůstala sedět Veronika.

„Ty jsi ještě nešla domů? To jsme tu zůstaly sedět samy dvě v celém baráku? Pojd' už taky, je dávno po pracovní době.“

Veronika si s širokým úsměvem uvolnila strnulá záda a došla do otočného křesla. Odhodila propisku na stůl před sebe

a posbírala použité vlhčené ubrousky z okraje desky, aby je mohla vyhodit do koše pod ním.

„Máš pravdu, zítra je taky den. Dneska to ale nebylo špatný, vid? Taky držíš místo oběda dietu?“

Verča je prototyp dokonalé kočičky podle chlapeckých měřítek. Středně vysoká, štíhlá, s úzkým vosím pasem. Klenuté pevné trojky, oblá, mírně vystouplá a zakulacená prdelka, ke které dosahují černé pramínky silných rovných vlasů. Tiše milý a podmanivý hlas, podmalovaný klidným až mamkovským projevem s roztomile něžným zakončením každé věty. Zelené oči na jemné, ostře řezané tváři, které dominuje drobný nosík, posazený hned nad širokými, vždy pečlivě namalovanými rtíky, ostře kontrastujícími s havraní barvou bohaté indiánské kštic. Tak trochu z Havaje, tak trochu Pocahontas. Na držení drastických diet tedy opravdu nevypadá.

Její až doposud široký úsměv se ještě víc rozzářil na pozadí půvabné tvářičky a napůl sklopené oči dávaly tušit, že Veronika na obědě také nebyla.

Šmarjápanno! Že ona seděla celou dobu tady ve vedlejší kanceláři a všechno slyšela? Muselo jí to být naprosto jasné, co se vedle dělo. To moje vzdychání a vrzání židle... No nazdar. Ta si o mně bude myslet věci. Ale co, je jí sotva pětadvacet. Mladá, krásná, okouzlující, štíhlá dlouhovláska a zrovna nedávno se s ní rozešel ten její kašpar, který na ni stejně nikdy pořádně neměl čas. Věčně jezdil někam do Himalájí a lezl po kopcích. Však ona na tom teď bude podobně jako já. A kdo ví, proč tu zůstává po pracovní době často sama.

„Fajn oběd,“ prohodila při zamykání dveří a energicky se za mnou rozběhla po schodech. Tvrdé konce vysokých podpatků přitancily až těsně k mým. Lehce, jen letmo se otřela tou kulatou prdelkou o moje džíny a zašvitořila polohlasem:

„Příště ho dáme spolu.“

Santipo

In flagranti

Requiem za moje břichy

Sazba a grafická úprava Matěj Barták

Redakce Patrik Václavek

Vydal Pavel Jeřábek – Nakladatelství PLOT,

Bělohorská 2, 169 00 Praha 6,

www.plotknihy.cz,

jako svou 408. publikaci

Tisk Těšínské papírny, s. r. o.

Vydání první, Praha 2022

ISBN 978-80-7428-432-8